

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y

REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del mitj, 20.

BARCELONA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.
 Antillas (Cuba y Pto. Rico. 46 •
 Estranger. . . . . 18 •

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

CATALANISME.

Sobre una qüestió que ha mogut més xivarri que una olla de grills, no podria callar encare que volgués la Campana de Gracia.

Al cap de vall nosaltres més que ningú tenim dret a ficans'hi; cap periódich dels que se'n ocupan mastega méns que nosaltres, lo que'n diuenh castanyola, y cap-d'ells, ab tant parlar de catalanisme, té lo que tenim nosaltres. Per la Campana de Gracia la llengua oficial es la catalana.

Per lo tant aném á parlar clá y catalá, com acostumém sempre, sense fer embuts y de dret al bulto.

* * *

Primera qüestió: L' Espanya está malalta, no sols Catalunya, Espanya entera. Prenémli 'l pòls y ho veurém.

Hi ha una crísis contínua qu' es una febra que porta la postració; hi ha un excés insuportable de pagos, qu' es com una pérdua de foras; hi ha un enfermer descuidat que deixa al malalt, que no l' hi dona la medicina corresponent; que quan lo malalt sofreix, ell menja; que quan lo malalt se queixa, l' hi posa la flasada á la boca por no sentirlo; que quan lo malalt se consum ell dorm y ronca; aquest enfermer es lo govern.

* * *

Segona qüestió: Lo govern resideix á Madrid. De Madrid surten tots los seus agents. A Madrid firma las sévas lleys, órdes, decrets y dispesicions. De Madrid estant se fan las eleccions. A Madrid se reuneixen las córts. A Madrid hi campa 'l major número de empleats. Madrid mana y disposa.

Lo malalt véu lo canó y no véu l' artiller: contempla la fábrica y no véu la maquinaria: mira 'l fum y no sab de que es lo foch, y á copia de sentir á parlar de Madrid, exclama: «Guerra á Madrid!»

Siguém homes reflexius, ja que som catalans, y que per homes de sentit práctic nos tenen per tot arréu. Signém reflexius y diguéme:

Si trasladessim tot lo que avuy dia hi ha á Madrid, per exemple á Valladolid ¿qué diriam? ¿Que diriam si 'n trasladessim á Zaragoza, á Sevilla ó á Valencia? Induptionablement que 'l crit de guerra á Madrid seria 'l de guerra á Valladolid, á Zaragoza, á Sevilla ó á Valencia. Perque 'l nostre mal no 's cura ab un cambi de pis, sino ab un remey més radical.

Aixís com avuy dia todas las provincias de Espanya inclus las provincias catalanas envian á Madrid á la gent aventurera, á la gent que volen viure agafats als pits del Estat, llavors l' enviarian del mateix modo á aquestas altrás capitals; y fins si fos Barcelona la preferida lo crit de «guerra á Barcelona» ressonaria per tot Espanya; y la capital de Catalunya seria ben digna de llástima per las rivalitats que despertaria fora de casa, y per la corrupeió que dins de casa séva 's desarrrollaria com una gangrena.

* * *

Hi ha un mal, está probat; pero está probat també que aquest mal no 's cura ab un cambi d' ayres. Hém dit que 'l remey ha de ser més radical. ¿Ahont es lo remey?

Alguns lo buscan de ben trista manera. Veuen que 'l malalt no pot caminar y diuenh:

¿De que l' hi serveixen las camas? ¿Potser si las hi tallessim! Donchs, camas á terra!..

No, no es possible: no es possible desmembrar á la mare pátria; no es possible destruir l' obra dels sigles, no es possible en aquest moment históric, en aquest moment en que 's verifica l' unitat de Italia y l' unitat de Alemania, comprant ab ella la séva grandesa, que pugadurde á terme una idea contraria en una nació, en la qual com los membres del cos humá, las unas provincias necessitan de las altrás, y todas juntas deuen treballar á un fi comú.

Contra aquesta idea han protestat tots los liberals. Sols los carlistas, sols aquestos sectaris del poder clerical, escarmentats al veure que estant unida l' Espanya 's derrotavan, voldrian dividirla y conquistar las provincias de una á una. Es precis no deixarse portar d' ilusions enganyosas. Tallar á l' Espanya á trossos ¿de qui pot ser idea sinó de carlins?

* * *

Los que diuenh prenent péu de aquest legítim orgull que tenim los catalans, que Catalunya per si sola 's basta, no pensan lo que diuenh.

Si mirém l' industria catalana, qu' es la més próspera, la més floreixent d' Espanya ¿qué veyém? ¿Pot sostenir la competencia extrangera? Donchs avuy, mentres fá la creixensa, necessita viure á la sombra de lleys protectoras per omplir lo mercat de las demés provincias. Féu que demá trobi fronteras en aquest mercat; féu que demá á Andalusía, á las Castillas, á Galicia, á las Provincias Vascongadas pugan entrarhi 'ls géneros extrangers en competencia ab los nostres ¿y qué será de Catalunya? ¿qué será de las nostrás fábricas? ¿qué será de aquets milers de treballadors que viuen de l' industria, y que avuy com are succeheix no més que ab una petita baixa en los arancelos de Aduanas, ja senten la necessitat, la falta de feyna, la miseria?

Si Catalunya al ménos tingués terras per viure de la agricultura, diriam: deixaréu lo taler, y agafaréu l' aixada. Pero ¿bastan per la nostra subsistencia los fruits que donan las rocas de nostrás montanyas y las escasas planuras de nostrás comarcas? No 'ns fém ilusions, que no estém en lo cas de comprar una petita satisfacció del orgull ab una gran miseria.

* * *

Mirém are la cosa políticament. ¿Créu ningú de bona fé que Catalunya gobernante per ella tota sola, sense fer res més, quedaria curada radicalment?

No 'ns fém ilusions: aquells temps dels Concellers han passat; homes d' aquella fusta rarament se'n troban, y avuy dificilment viurian dintre de las ideas modernas. Cada cosa vol lo seu temps, y per més que siga trist tenir que confesarho ¿desde quan no hem vist dintre dels Ajuntaments, dintre de las Diputacions provincials, corporacions catalanas, corporacions compostas de gent nascuda á Catalunya, estranyesas, anomalías y alguna cosa més que aixó, que no hém de dirho, perque 'l fiscal vigila?

¿No hi ha aquí influencias, cartas de recomendació, favors, cosas misteriosas, cofis y mofis, críticas amargas, y en un espay més reduhit, perque no es més gran, las mateixas corruptions y miserias que critiquéu als de Madrid? ¿No hi ha molts pobles de fora que en lloch d' arcalde tenen un senyor feudal? ¿No

son catalans los nostres regidors, concellers, si volen, que han promogut y están sostenint á dret y á través la qüestió del gas?

Desenganyémnos: lo remey no está aquí: lo remey no consisteix en tallar las camas al malalt, que 's quedaria sense camas y ab la malaltia.

* * *

¿Ahont es lo remey?

Nosaltres creyém tenirlo en l' armari de las nostrás conviccions; en lo fondo de la nostra conciencia, en las aspiracions mateixas sanas y justas de Catalunya, mil cops y en ben solemnes moments manifestadas.

Dissapte que vé, si som vius, traurém las claus, y obrirém l' armari.

P. K

CASTELAR A PARÍS.

Mentres aquí 's pert facilment lo respecte als homes importants de la nostra patria, los estranjers més eminentes de la vehina república los hi rendeixen tributs d' admiració.

Aludím á Castelar, que acaba de ser objecte en París de grans distincions. Acompanyat sempre dels académichs Jules Simon y Henri Martin va asisistir á una sessió de l' Academia de inscripcions y bonas lletras del Institut de Fransa ahont s' hi trobavan reunidas las personas més distingidas en literatura y lo varen proposar membre de dit institut, gloria que fins are sols havian alcanstat á Espanya Martinez de la Rosa y Gayangos.

Lo dia 2 d' aquest mes lo ministre de Instrucción publica va donar en son Palacio en honor de Castelar un banquet, reunint entorn seu distingits literats, diputats, senadors, catedráticos, periodistas etc. Ocupaba Castelar lo siti d' honor y fora massa esténs detallar y descriure las mostrás de simpatía de que va ser objecte; los pensamientos culminants del brindis ho diuenh pron; aném á consignarlos.

M. LA FORGE: Consagrem aquest obsequi, modesta expressió de nostres sentiments, al ilustre estadista, eminent orador y al honrat republich, á qui tots los liberals francesos estimem y admirem.

E. DE GIRARDIN: Brindo per la continuació pacífica, pero constant, del progrés democrátich d' Europa, especialment de las dos nacions representadas aquí per nostre hoste y nosaltres.

ENRICH CERNUSCHI: Per l' idea que bull en la conciencia y aviva 'ls sentiments del cor de Castelar; per la consolidació perpétua de la República francesa.

LO SENADOR MAYAÍN: Ja qu' acaba de brindarse per una idea de Castelar, jo brindo per una de sas aspiracions; per lo triunfo de las eleccions de Senadors tan gubernamentals com necessita l' órde interior y tan progressivas com necessita la llibertat.

LO PROTESTANT M. DEBY: Fa vots perque terni en l' hivern próxim lo pensador profundo, lo gran orador espanyol á París, y 'ls demostris ab un dels seus discursos que la rassa llatina creixerá en lo mon y recobrará s' antigua influencia ab sol lo culto á las dos ideas següents: Deu y la llibertat.

Res dihem del brindis de Castelar, perque tots coneixem al home y al orador. No es més que una afirmació eloqüent y convincent de las sévas ideas, per nosaltres y per tots vostés tant conegudas y tant estimadas.

Aquí á Espanya hi ha una miseria espantosa.

No plou, y 's perden las cullitas.
No hi ha demandas y 's plegan los treballs.
Per un costat la filoxera, per l'altre la llagosta; per tot arreu los investigadors y comissionats d'apremis.

Tothom se queixa, tothom gemega, tothom se plany.

¿Vostés creuen que no hi há un céntim?
Donchs s'enganyan de mitj á mitj.
Sinó mirin als pelegrins, se'n van á Roma...

.....y encare l'hi portan quartos.
Francament, per més que digan encare tenim una industria que prospera... la de la llana.

Dos periódichs sagastins, la *Mañana* y los *Debates*:

S'ha donat un dia que l'un ho veyá tot de color de fum y l'altre tot de color de rosa.

Encare 'm farán creure que 'ls dos ulls dels constitucionals no hi veuen de la mateixa manera.

Están desviats, son guexos.
Ja fá temps que 'u sab tothom: miran contra 'l govern.

Un senyor que 's firma A. Z. qu' es com s' diguessim la primera y l'última lletra del abecedari ha publicat un llibre titolat *«Escritos catalanistas»*.

Entre 'ls articles que conté hi ha 'ls que han costat un disgust á l' *Imprenta* un d'aquests dies.

Aixó sol fá que 'ls ho recomani, y si 'm diuen com pot ser que un llibre duga lo que no pot portar un periódich, jo 'ls diré que aixís ho permet la llei, y que no sempre 'ls de dalt, també 'ls d'abaix han de dir alguna vegada allé de:

«Feta la llei, feta la trampa.»

Lo poble de la Junquera 'l dia 5 de aquest mes vá pagar un tribut al recort dels valents que perderen la vida defensantse contra 'ls carlistas en tal dia del any '73, durant la República.

Hém de consignar un fet, ja que tant pocas ocasions tenim de obrar del mateix modo.

Lo rector de la Junquera vá associarse á la cerimonia, prestant lo tribut religiós als mártirs de la llibertat.

De rectors aixís ne corren poch, y jo 'ls faria servir de llavor, á pesar de que hi ha carlins que també ho farien, colgantlos si poguessin.

Al carrer de Sant Pere més baix hi ha un robo.

L'amo de la casa 's queixa ab lo municipal, perque apesar de la seva vigilancia, lo robo ha tingut efecte.

Lo municipal es un home molt sentit y 'l cita perque compareixi á l'arcaldia.

Hí vá 'l bon home, creyentse que hi trobará al lladre y lo que l'hi ván pendre; pero, no senyor.

Hí troba al Sr. Fontrodona, que l'hi planta cinch duros de multa.

¡Cuidado! Mirin que 'ls municipals son molt sentits, y que 'ls tinents d'arcalde encare que duguin las calsas curtas també hi arriban.

Las maniobras del Nort.

No hi han anat ni en Serrano, ni 'l marqués de Sierra Bullones, ni 'l de Novaliches, ni 'l conde de Cheste, ni en Jovellar.

Total: cinch capitans generals.
No sembla sinó que 'l joch de la situació estiga descabalat.

L'hi faltan las espasas.

La *Imprenta* ha sigut absoluta per lo que toca á un suelto que van denunciarli.

Pero, no vajin depressa: per la publicació de un article que duya en lo mateix número ha sigut condemnada á 30 dias de suspensió.

¿Y donchs que 's creyan?
Precisament are som al temps de las castanyas: una de freda y una de calenta.

Després de la *Imprenta la Renaixensa*.

A l' hora en que aixó escrich no sé que l'hi

haurá succehit á la pobre *Renaixensa*; pero 'u presumo y ho sento ja per endavant.

¡Ah! Lo Sr. Fiscal de imprenta desde 'l moment que vaig veure 'l, me vá fer atmetlla.

Avants duya barba; are dú bigoti, y un bigoti tant recargolat que l'hi forma un ganxo per cada costat.

Naturalment, los enganxa de dos en dos.

Al célebre concejal Sr. Batllori pica-vots, l' Ajuntament l'hi ha donat un més de llicencia.

Digna recompensa als seus treballs y esforços durant las eleccions de Hostafranchs.

Si 'l part de una criatura no més es tant difícil, figúrinse que será 'l part de alguns centenars de vots.

Aquest any los banyistas de Caldas de Montbuy, han aixecat en lo magnífich saló de l'establiment de casa Rius, un teatro que porta lo nom de Teatro-Aulés, ahont s'hi han posat obras catalanas, s'han fet jochs de mans y s'han cantat coplas entre las quals ne citarem una que vá caure com una bomba y fou aplaudida ab entusiasme per tractarse d'un assumpto que té exasperats als banyistas. Los trenta rals que cobra 'l metje d'aquellas aigües. Va cantarse dita copla ab la música del Relotje del Monseñy, es original del nostre amich Aulés autor de tota la gresca, y diu:

Cada dia arriban cotxes
plens fins dalt de gom á gom
de tults coixos y mancos
y de gent que té dolor.

Pero al primer bany que prenen
casi, casi re 'ls fá mal,
com no siga la butxada
pèl susto dels *trenta rals*.

Una pintura dels pelegrins.

Era dimecres á la nit. Sortia de l' Iglesia del Pi una multitud numerosa d' homes, donas y capellans.

Molt poch duyan barrets: hi havia moltes catxutxas, molts mocadors al cap, y hasta algunas gorretas de cotó. Eran los pelegrins. No hi ha una multitud més abigarrada.

Entro á l' Iglesia. Prop de la porta hi havia tres safatas plenas de moneda: hi havia moltes pessas de dos, molts quartos senzills, molts xavos y molt pocas pessetas.

Y jo vaig dir:

—Nada: á tal pelegrí tal moneda.

Lo govern:

«Si 'ls constitucionals volen pujar al poder s'han de deixar de caramadas: mentres no fassin propòsit de no tocar la llei, mentres no dongan probas de que serán molt sensats, mentres no fassin lo que fem nosaltres, que no hi pensin.»

De modo qu' en Cánovas no deixa 'l poder, ni se 'l ven.

Lo dona á cens.

O més ben dit, com si fós un camp l'arrenda, ab una condició: que sempre hi plantarán lo mateix:

Llavors de carabassa.

De un diari de Madrit:

«Los inglesos han fundat un periódich en la isla de Chipre.

»¿Volen saber en que 's diferencian de nosaltres los inglesos?

»En que nosaltres per compte de un periódich hauriam comensat per fundarhi un fiscal d'imprenta.»

LA CANSÓ DEL PELEGRÍ

per cantarse ab la tonada. «No hi ha ganduls al mon, etc. etc.»

Se'n van los pelegrins
que marxan cap á Roma:
que Deu los dó bon vent
bon vent y barca nova
Oidá, oidá
que duri tant com paga;
Oidá, oidá
bè prou s' acabarà.

Matí dematinet
ja 's treuben la galvana,
y avants que 'l sol, ja surt
un barco plé de llana.
Oidá, oidá, etc.

Los pelegrins cantant
las pelegrinas tristas;
lo mar está tranquil
y aixó que dú carlistas
Oidá, oidá, etc.

Mareig espiritual
per lo camí arreplegan,
més ay, els tenen fe
qu' es aliment d' ovelles
Oidá, oidá, etc.

En santas relacions
farán aquest passatge
behent pinsos de ví,
menjat: e pá y formatje
Oidá, oidá, etc.

Y al arribar á port
després de anar á missa,
veurán un presoner
qu' es prés dels j-suitas
Oidá, oidá, etc.

Venrán la llibertat
de un poble que 'ls tolera
que no 'u farian ells
si 's fés aixó á l'inversa
Oidá, oidá, etc.

Y si 'ls agrada tant
lo pá que allá s'hi dona,
aquí 'ns farán favor:
s'hi quedán y no torran
Oidá, oidá, etc.

Se'n ván los pelegains
que marxan cap á Roma:
que Deu los dó bon vent
bon vent y barca nova
Oidá, oidá
que duri tant com pugui
Oidá, oidá
bè prou s' acabarà! (*)

P. DEL O.

Jo no sé que tindrán alguns pelegrins.
Un d'ells que anava tot vestit de negre, al anarse á embarcar se topa ab una manada de burras de la llet, y una d'ellas l'ensuma y 's posa á brammar.

Una majordona molt sobresaltada:
—¡Ay Jesús! passém de llarch, que aixó son tentacions del infern....

—Pero ¿perqué dius aixó Eularia?
—¿Que no 's recorda del Himne de 'n Candi.
Brama el infierno... Tinga ja brama.

L'escena passa á Igualada.
Un matrimoni 's dirigeix á la societat espiritista per veure si es cert lo que 'n diuen.

—¿Quans fills tinch? pregunta la senyora dirigintse al médium.

—Quatre, contesta aquest.
La contestació era exacta. Lo marit, per acabar de fer la proba, l'hi pregunta:

—¿Y jo quants ne tinch?
—No més que dos...

La dona 's torna tota groga y 'l marit cau de espatllas.

Se mort un vell, y la seva neta, després del enterro, regirant la calaixera del difunt, exclama:

—¡Pobre padrí! Fins á l' hora de la mort va ser descuidat. Teniu, se'n ha anat al cel sense las ulleras.

En una reunió anavan á tocar música de un compositor que hi assistia. L'encarregada era una senyora que 'u feya molt malament.

Al passar per anarse'n al piano, dirigintse al compositor, vá dirli:

—Ay mestre, tinch una por....
Y 'l compositor vá respondreli.
—Jo també, senyora.

Entre dugas donas:
—Los homes tots son uns perduts, tots son uns indecents.

(*) ¡Vaya si s' acabarà!

—Si noya, si; tots ho son; pero, filla mèva com no n' hi ha d' altres.

Un constitucional cansat de que l' hi prometen y may l' hi donan lo poder deya á un ministerial.

—No hi ha que fiarse de vostés: Vostés sempre tenen una cosa á la boca y un altre al pap.
—Aixó si qu' es mentida: tant al pap com á la boca hi tenim sempre lo mateix: turró.

Una pelegrina jove y guapa y un pelegrí de bon regent.
Ella es de la montanya y ell l' ha correguda ab los carlins.

Ella no sap de lletra y ell si.
Ella l' hi demana que n' hi ensenyi, y ell s' hi presta per passá 'l temps.
Ella apren de confegir y arriba á saberne, y aixó la posa meditabunda:

—Roma, Roma, l' hi diu un dia: are hi aném y després ne tornarem. Al anarhi jo 'u confegeixo bè: Roma. ¿Y al tornar Segimon?... Confejeixe 'u tu.
—Amor!... Uy minyona que la saps llarga!

Al embarcarse 'ls pelegrins, lo barquillero al veure que un pelegrí y una pelegrina fentse posturas no 'l deixavan remar, entjega un renech dels més recargolats.

Tots los pelegrins:—¡Ave María puríssima!
Una majordona:—Ja 'u sent senyor rector, ¿com vá per terra la religió!
Lo barquillero rihent:—No senyora, are vá per mar.

Un pelegrí de la montanya que may havia estat á Barcelona, al veure 'l mar.
—¡María de Deu Santíssima! ¡y quin safreig més gran! ¿Que no podriam fer rogativas per tenir una cosa aixis Sr. Rector?

Animals que ván pèl mon avants de que surti 'l sol.
Las ólivas, las ratas pinyadas, los mussols.. y 'ls pelegrins, quan s' embarcan.

Los neos avants de anarse 'n á Roma 's di vertian molt.
En tots los cassinos y círculs, en la Juventut católica, en los Lluisos, en las Asociacions de la moral y de l' instrucció, venian billets á peseta y rifavan *passatjes* á Roma.
Encare s' haurian divertit més, si en lloch de rifar un pasatje á Roma haguesin rifat per exemple lo *passatje* de Bacardi.

Aquest dia 'l Brusi publicava un article titulat «D. Quijotes».
—Es una equivocació dels caixistas deya un amich mèu: per compte de posar la firma del Sr. Mañé al cap-de-vall, l' han posada al cap-de-munt.

A Berlin hi ha hagut un congrés de cegrs.
En aquest congrés si que no podian resoldre cap qüestió ¿saben perque?
Perque ningú hi veyá clar.

Y á propòsit de Congresos. Are está á pun de reunir-se 'n un altre á Berna.
Se tracta de un Congrés monetari.
Y diu un periódich estranger:

—Sembla que 'ls governs no tenint moneda, senten la necessitat de parlarne sovint.

La febre amarilla s' ha presentat primer qu' en lloch al carrer de Tetuan de Madrid.

De modo que alló que deyan que 'l cólera era á Marruecos es veritat: Tetuan es de Marruecos.

No obstant en aixó de la febre amarilla de Madrid no s' hi deixin caure sense més ni més.

Per mí, segons com se mira, la febre amarilla á Madrid hi es sempre.

A Madrid tenen febre per las dobles de las provincias.

Ja 'u veuen: la febre groga.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Demócrata, Pau Sala, Moratilla y Mefistofeles. Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Biter de Sant Feliu, Pilet, Tombatí, Bombo Manlleuhench, Un noqué que no fa nous, Barceloní, Almita, Xeixa, A. Maños, Xius y Onirp.

Ciudadá Mefistofeles: Hi aniran las combinacions—Pau Sala: Hi anirá la mudansa y alguna altra cosa.—Demócrata: Idem caboria y sinonimia.—Fasa-gris: Publicarem un geroglífich.—Nonato Sacarias: Veurem la semana entrant.—Perico: Publicarem lo geroglífich—Fasol cuitós: Idem dos de vosté.—Miseria Fam y C.: Idem lo de vosté y un trenca-closcas.—Campaner: Hi aniran dos geroglífichs.—Pascual Baylon: Publicarem una combinació.—F. Manent: Insertarem lo logogrifo.—J. Rerref: Idem lo trenca-closcas.—E Gelonch: Queda compta-cut.—E. Pons: Idem.—J. Y. No 'ns dio lo poble ahont ha passat lo fet que relata.—Zarandíeta: La poesia os fluxieta. Ademés vosté dels pelegrins ne ciu romeus y encare que aquest nom es catala literari, no es prou empleat lo terme.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Hospital.
2. ID. 2.ª—Perejada.
3. ENDEVINALLA.—Ampolla.
4. SINONIMIA.—Roda.
5. MUDANSA.—Sal Mal Pal Ral.
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA. 7 1 7
1 1
7 1 7

7. GEROGLÍFICH.—Lo castell dels tres dragons.

Han enviat tetas las solucions los ciutadans Que hi fás y Ordi-granat; n' han endevinat 6 Barceloní, Fasa-gris y Nogué que no fá nous; 5 Estanya paellas; 4 Un posturé Bombo Manlleuhench; y 1 no més Tombatí y Pilet.

I.
Sempre que dos-terça cantas repeteixes molt rrimera, y á pesar d' aixó no espantas la tot, mal que desespera.

MORATILLA.

II.
Tres al revés de total voléu res d' allí potser?
—Si, deull á en Llop lo forner aquesta hu-dos y eix baneal.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Als dits me tens cada dia, de ta casa soch un moble y si tu vols puch ser poble ves si es estrany ¿qui 'u diria? Noy comensa á rumiá vés si 'm pots endaviná.

TRILL.

TRENCA-CAPS.

Enriqueta, Leonor, Anita, Antonia, Carolina, Rosa, Tomasa y Susagna.

Posar aquests noms de renglera de modo que las inicials donguin lo nom de una persona per nosaitres molt estimada.

PEPIS.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab xifras que sumadas vertical y horizontalment dorguin lo producto de 21.

COMICH D' HORTA.

TRENCA-CLOSCAS.

«Franciseo, Salvador, Leopoldo, Casimiro y Alejandro»

Posar aquests noms en columna, de modo que una letra del mitj digui 'l nom de un poble de Catalunya.

PEPET TARRAGONÍ.

GEROGLÍFICH.

I

BON

Leandro Perez Cossio

NAL

ANA

SIÓ

LLEN ONCLE.

NUEVA PUBLICACION.

Forma un tomo elegante de 240 páginas con 40 ilustraciones; bien impreso, papel satinado, tamaño en 8.º, cubierta en colores y vale solo 5 rs.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

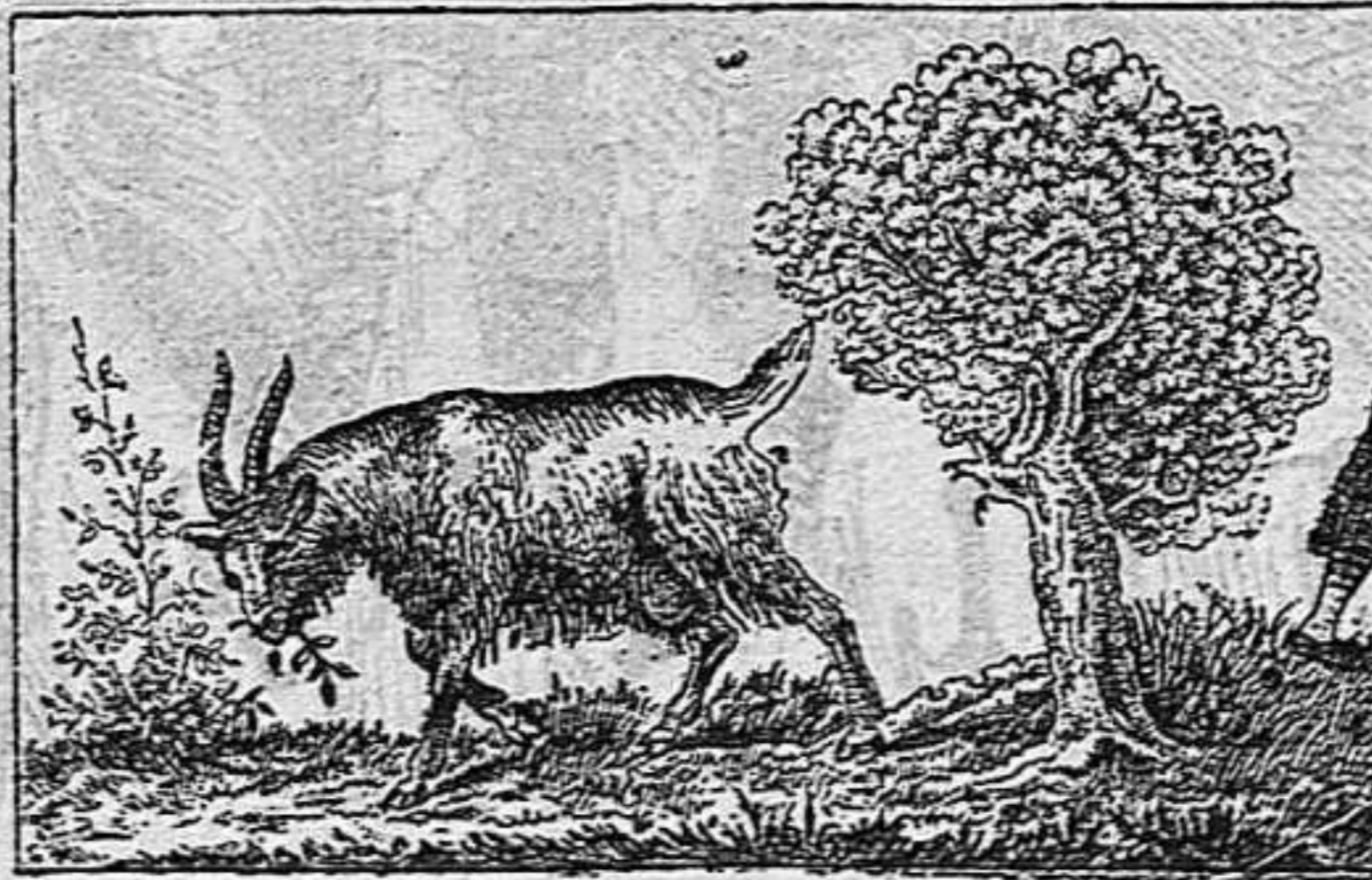
Lo gat s' ha perdut.

Aquí tenen la cabra.

Lo peix encara belluga.

Busquin lo gat.

Ahont es la pastora?

Busquin qui se 'l menjará.

¡QUINA BARRA!

Me sembla impossible que sostinga tot això sense que li caigui alguna cosa.